

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2798/2538

พนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่ โจทก์ นายแก้ว แสงคำ กับพวก จำเลย นายแก้ว แสงคำ จำเลยที่ 1 ผู้ยื่นคำร้อง
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ
พ.ศ. 2507 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 8, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา
9, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 14, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 31,
พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2522 มาตรา 3, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ(ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2528 มาตรา 4,
พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 4, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 6,
พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 7, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 16,
พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 24, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 29, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ.
2484 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 7, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 47, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484
มาตรา 48, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 73, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484
มาตรา 75, พ.ร.บ.ป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2518 มาตรา 7, พ.ร.บ.ป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2518 มาตรา 19,
พ.ร.บ.ป่าไม้(ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2522 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป่าไม้ (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2525 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ.
มาตรา 91, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ.
มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 56

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความว่า จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลชั้นต้นสั่งว่า จำเลยที่ 1 ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จึงไม่รับ
ฎีกาของจำเลยที่ 1 รับฎีกาของจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 1 เห็นว่า จำเลยที่ 1 ฎีกาเกี่ยวกับรายละเอียด
อันเป็นเหตุของการลงโทษ ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจเปลี่ยนแปลงดุลพินิจในการวางโทษจำคุก โดยให้การ
การลงโทษไว้ได้ และเป็นฎีกาข้อความ ที่ตัดสินอันเป็นปัญหาสำคัญควรสู่ศาลฎีกาโปรดมีคำสั่งให้
รับฎีกาของจำเลยที่ 1 ไว้พิจารณาต่อไปด้วย เหตุเหตุ โจทก์ได้รับสำเนาคำร้องแล้ว (อันดับ 44)
ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507
มาตรา 4,6,8,9,14,31 วรรคหนึ่ง,35 พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2522
มาตรา 3 พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ(ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2528 มาตรา 4 พระราชบัญญัติ
อุทยานแห่งชาติพ.ศ. 2504 มาตรา 4,6,7,16,24,29 พระราชบัญญัติป่าไม้พ.ศ. 2484 มาตรา
4,7,47,48,73,74,75 พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2518 มาตรา 7,19 พระราชบัญญัติ
ป่าไม้(ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2522 มาตรา 9 พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2525 มาตรา 4
ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 116 ลงวันที่ 10 เมษายน 2515 ข้อ 1 พระราชกฤษฎีกากำหนด
ไม้หวงห้ามพ.ศ. 2530 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83,91 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4 ลงโทษฐานทำไม้ในป่าสงวนแห่งชาติ โดย
ไม่ได้รับอนุญาต จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 ปี จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 1 ปี และปรับ 40,000
บาท ฐานมีไม้แปรรูปโดยไม่ได้รับ อนุญาตจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 ปี จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด
1 ปี และปรับ 10,000 บาท เรียงกระทงลงโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 รวมเป็น
จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 2 ปี จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 2 ปี และปรับ 50,000 บาท จำเลยทั้งสอง
ให้การรับสารภาพมีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คง
จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 ปี จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 1 ปี และปรับ 25,000 บาท หากจำเลยที่
2 ไม่ชำระค่าปรับ จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29,30 ของกลางริบ พิเคราะห์ตาม
พฤติการณ์แห่งคดี ประกอบรายงานการสืบเสาะของพนักงานคุมประพฤติแล้ว จำเลยที่ 1 ไม่ร่อ

การลงโทษ ส่วนจำเลยที่ 2 โทษจำคุกให้ รอการลงโทษไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 มีกำหนด 2 ปี และกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุมประพฤติจำเลยที่ 2 โดยให้จำเลยที่ 2 มารายงานตัวต่อ พนักงานคุมประพฤติทุก 2 เดือน ตลอดเวลาที่รอ ห้ามจำเลยที่ 2 มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับ สิ่งผิดกฎหมายทุกชนิด และห้ามกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติให้จำเลยที่ 2 เข้าร่วมกิจกรรมบริการสังคมและบำเพ็ญ สาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติ เห็นสมควร ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองในความผิดฐาน ทำไม้ในป่าสงวนแห่งชาติโดยไม่ได้รับอนุญาต คนละ 4 ปี ฐานมีไม้แปรรูปโดยไม่ได้รับอนุญาต คนละ 8 ปี รวมจำคุกคนละ 12 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ คนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 6 ปี โดยไม่ปรับ ยกเลิกคุม ประพฤติ จำเลยที่ 2 และไม่รอการลงโทษให้จำเลยทั้งสอง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกาพร้อมมีคำร้องประกอบ ศาลชั้นต้นมี คำสั่งรับฎีกาในส่วนของจำเลยที่ 2 ไม่รับฎีกาในส่วนของจำเลยที่ 1 (อันดับ 39,41) จำเลยที่ 1 จึงยื่นคำร้องนี้ (อันดับ 43) คำสั่ง พิเคราะห์แล้วคดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ฐานทำไม้ในป่าสงวนแห่งชาติโดยไม่รับ อนุญาตจำคุก 6 เดือนฐานมีไม้แปรรูปโดยไม่รับอนุญาต จำคุก 6 เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้ให้ลงโทษจำคุกฐานทำไม้ในป่าสงวนแห่งชาติโดยไม่ได้รับ อนุญาตจำคุก 2 ปี ฐานมี ไม้แปรรูปโดยไม่รับอนุญาตจำคุก 4 ปี เห็นว่าศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 แต่ละฐานความผิดไม่เกิน 5 ปี จึงต้องห้ามมิให้จำเลยที่ 1 ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคแรก จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า การกระทำของ จำเลยที่ 1 ยังฟังไม่ได้ว่าเป็นความผิดที่ร้ายแรงทำให้เกิด ความเสียหายแก่ประเทศชาติอย่าง ใหญ่หลวง ไม่เป็นการทำลาย ป่าไม้ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดต้นน้ำลำธาร ขอให้รอกการลงโทษ จึงเป็น ฎีกาโต้แย้งดุลยพินิจในการลงโทษของศาลอุทธรณ์ภาค 2 อันเป็นปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามมิให้ ฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยที่ 1 ชอบแล้ว ให้ยกคำร้อง

องค์คณะ

ชลอ ทองแย้ม · ทองเลื่อน พูลพิพัฒน์ · ทวิช กำเนิดเพชร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2798/2538>